

Prest til lands, til vanns og i luften

Siden han er kapellan for sjøbefalskolen i Venezuela, har fader Juan José Sánchez Denis blitt tvunget til å lære å dykke. Før han ble prest visste han allerede hvordan man hopper i fallskjerm. Han bor i Guaira i Venezuela og er medlem av Presteselskapet av Det hellige kors.

27.11.2006

Fader Juan José's viktigste pastorale oppgave er å ha et direkte ansvar for

de 500 sjøkadettene som skal bli offiserer i den venezuelanske marinen. Det inngår også i hans pastorale oppgaver å ta hånd om hele det sivile og militære personalet som arbeider i denne institusjonen. Dette har naturligvis sine praktiske konsekvenser.

– På grunn av stillingen De innehar har De blitt tvunget til å lære å hoppe i fallskjerm og også å dykke...

Sant å si kunne jeg hoppe i fallskjerm før jeg ble prest. Jeg var fallskjerminstruktør og leder for en fallskjermklubb, men siden jeg er kapellan for sjøbefalskolen må jeg naturligvis hoppe med troppen hvis jeg vil være sammen med dem. Det inngår i mitt arbeid. Men dykkingen lærte jeg her.

Den som tidligere var kapellan her hadde satt ut forskjellige Mariabilder under vann med den hensikt at man

hvert år på festdagen for Jomfruen av Valle eller en annen Maria-fest skulle feire messe på et skip og gi henne noen blomster og gi en velsignelse. Ve, hvis du vil gi en slik velsignelse, må du dra dit bildet er... og på den måten ble jeg nødt til å lære meg å dykke. Det var redningspersonalet ved marinens sjøvern som lærte meg det.

– For en stund siden satte De ut et annet bilde av Jomfru Maria?

Ja, for en stund siden plasserte vi et annet bilde av Jomfru Maria på en klippe i havet utenfor Pampatarbukten. Det er en veldig stor hvit klippe. Vi satte bildet på nordsiden, omtrent 50 meter under havoverflaten. Disse bildene har hjulpet mange mennesker, mange fiskere.

– De er medlem av Presteselskapet av Det hellige kors. Hva er det?

Det er et selskap der vi sekularprester som ikke er inkardinert i Opus Dei, får motta hjelp i samsvar med Opus Deis spiritualitet, samtidig som vi helt og holdent adlyder biskopen i bispedømmet. Det er han som gir oss ordre og bestemmer over vårt arbeid. Det er et utmerket system som gjør at en prest kan klare seg uten å bli splittet av å leve i denne verden.

– Jeg hørte at De for noen dager siden var med på å slå den venezuelanske rekorden i kollektivt fallskjermhopp...

Jeg må først og fremst si at jeg ikke var alene, vi var 32 mennesker. Jeg var en av dem. Men jeg har hoppet med denne gruppen mange ganger. Både i strid og under normale forhold hopper en kapellan alltid med sine folk. Jeg har også hoppet med marinens spesialtropp. Hvis

man er kapellan i det militære er det også bra om man blir integrert i dette miljøet. Det er derfor Kirken ”skapte” disse militærkapellanstillingene som jeg har. En måte å være med soldatene på er å gjøre det samme som de gjør. I mitt tilfelle er det faktum at jeg har 800 fallskjermhopp bak meg som en åpen dør som gjør at jeg blir forstått og når frem til mine kadetter også når et gjelder det sjelelige. Å hoppe i fallskjerm og dykke er naturligvis noe sekundært og ikke av vesentlig betydning, men den slags detaljer er en god hjelp til å forstå soldatene, å bli venn med dem, å snakke med dem og hjelpe dem til å løse deres problemer. Det er en annen måte å formidle Kristi lære til disse menneskene.

---

til-lands-til-vanns-og-i-luften/
(01.04.2026)